

Arrest

nr. 131 641 van 20 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 juni 2005 treedt verzoeker in het huwelijk met een Belgische partner.

1.2. Verzoeker wordt in 2007 in het bezit gesteld van een F-kaart in functie van gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote.

1.3. In mei 2011 vervoegen verzoekers minderjarige kinderen, die in Ghana waren achtergebleven, hem in België.

1.4. Op 22 april 2013 vernietigt de rechtbank van eerste aanleg te Leuven het huwelijk van verzoeker om reden van schijnhuwelijk.

1.5. Op 16 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt beëindigd.

1.6. Verzoeker dient op 4 maart 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. Op 8 oktober 2014 wordt de in punt 1.6. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 13 oktober 2014 aan verzoeker betekend.

1.8. Op 13 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker wordt hiervan dezelfde dag in kennis gesteld. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer:

(...)

Nationaliteit: Ghana

+ Kinderen:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing

en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☒ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 27 :

☒ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☒ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

☒ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 16.01.2014.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokken vreemdeling huwde op 10.06.2005 met zijn Belgische echtgenote [R.C.]. Als een gevolg van dit huwelijk diende hij een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging op basis van het toenmalige art 40 van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn Belgische echtgenote op 24.01.06. Dit werd hem toegestaan op 01.10.07. Op 24.10.08 werd hij in het bezit gesteld van een F kaart.

Op 22.04.2013 vernietigt de rechtbank van eerste aanleg te Leuven (ref 13/553/A) het huwelijk van [A.] en [R.] als zijnde een schijnhuwelijk en bevindt het dus strijdig met de Belgische en internationale openbare orde.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met zijn Belgische echtgenote. Zijn frauduleuze intentie wordt aangetoond in bovengenoemd vonnis. Overigens heeft hij in de loop van het onderzoek zelf toegegeven dat hij met mevrouw [R.] gehuwd was om een verblijfsvoordeel te halen uit de staat van gehuwde. Eveneens blijkt uit het vonnis dat de betrokkene reeds op 27.04.2012 door de correctionele rechtbank te Leuven werd veroordeeld wegens onder andere valsheid in geschrifte met betrekking tot het huwelijk. Als een gevolg van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt het verblijfsrecht van de betrokken vreemdeling ingetrokken. Zijn verblijfsdocument werd ingehouden. Betrokkene betekende op 16.01.2014 deze beslissing, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkene heeft tevens op 04.03.2014 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 8.10.2014. Deze beslissing is op 13/10/2014 aan betrokkene betekend. Bovendien, het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 geeft niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene werd door de gemeente Leuven geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Ghana.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 16/01/2014. Betrokkene werd door de stad Leuven geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terughoudingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij werd ingesteld binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen

gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De procedure is, luidens artikel 39/60 van de vreemdelingenwet, schriftelijk en de Raad kan enkel acht slaan op de elementen die in het verzoekschrift werden opgenomen.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is

groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat gelet op de inhoud van artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet, een bijlage 13septies, de in casu bestreden beslissing, een beslissing tot verwijdering is waardoor de richtlijn 2008/115/EU van toepassing is. Verzoeker wijst erop dat zodra een Europese richtlijn van toepassing is, er rekening moet worden gehouden met hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht en verwijst met name naar artikel 41 van het Handvest. Verzoeker stelt niet gehoord te zijn vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. Mocht dit het geval geweest zijn, dan had hij elementen kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet had de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening moeten houden met deze elementen, met name het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven. Door hiermee geen rekening te houden, werd artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geschonden alsook artikel 8 EVRM.

3.3.2.3. Vooreerst dient de Raad op te merken dat er gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid. Steeds dient te worden onderzocht of verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Daarenboven mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikelen 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet.

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116.003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (*Doc. Parl.*, 53, 1825/001, p. 17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen. De gemachtigde is in deze materie dus, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid zodat de opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid niet kan worden weerhouden.

3.3.2.4. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86.)

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. De verwerende partij betwist niet dat deze bepaling een gedeeltelijke

omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, noch door nationale wetgeving zijn vastgesteld. Hierin kan de verwerende partij worden bijgetreden.

Deze afwezigheid aan toepasselijke regelgeving, zowel Unierechtelijk als nationaalrechtelijk, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

3.3.2.5. In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt daaromtrent kenbaar te maken voorafgaand aan de vaststelling van een verwijderingsmaatregel.

Evenwel, wanneer de gemachtigde het onregelmatig verblijf van de verzoeker heeft vastgesteld als gevolg van een procedure waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt afgewezen, in casu onontvankelijk verklaard, zoals blijkt uit punt 1.7., is het op eerste zicht niet kennelijk onredelijk dat de verzoeker niet opnieuw wordt gehoord voorafgaand aan de vaststelling van een verwijderingsmaatregel. Daarbij moet worden opgemerkt dat in het bestreden bevel wordt verwezen naar de in punt 1.7. vermelde beslissing. Bij zijn aanvraag om machtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vermeld in punt 1.6., had verzoeker, die zich bewust was van zijn onregelmatig verblijf nadat zijn verblijfsrecht werd ingetrokken op 16 januari 2014, immers ruim de mogelijkheid om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken omtrent artikel 8 EVRM en het hoger belang van zijn kinderen.

Ten slotte moet worden benadrukt dat noch artikel 8 EVRM noch artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt. De Raad dient evenwel na te gaan of de gemachtigde, in het licht van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, niet op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen. De mogelijkheid tot controle lijkt dan ook te vereisen dat de impliciete wijze waarop de gemachtigde rekening heeft gehouden met de welbepaalde omstandigheden in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, tot uiting komt in het administratief dossier.

3.3.2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn aanvraag, vermeld in punt 1.6., melding maakt van zijn duurzame sociale bindingen en financiële onafhankelijkheid en buitengewone omstandigheden aanvoerde, met name zijn banden met België, zijn arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, het schoollopen en de integratie van zijn minderjarige kinderen. Hij stelde dat hij en zijn kinderen volledig geïntegreerd zijn in de Belgische maatschappij en hij hier het centrum van zijn belangen heeft.

Op 8 oktober 2014 nam de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Deze onontvankelijkheidsbeslissing werd betekend op 13 oktober 2014. De motieven luiden als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt als buitengewone omstandigheid aan dat hij een bijzondere band zou hebben met België daar hij gemachtigd was tot verblijf van 12 november 2007 tot de intrekking van zijn verblijfsrecht op 24.12.2014. Betrokkene toont echter niet aan waarom dit element een buitengewone omstandigheid zou zijn. Betrokkene toont niet aan waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat zijn kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld werd bij DCC Bvba vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang betrokkene hier verblijfsrecht had. Daar zijn verblijfsrecht werd ingetrokken vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer en zijn kinderen - ni. dat hij alhier duurzaam verankerd zou zijn, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij aldus een arbeidsovereenkomst kan voorleggen, dat hij alhier vrienden en collega's zou hebben en dat hij en zijn kinderen inmiddels goed geïntegreerd zouden zijn- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Tot slot; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers minderjarige kinderen hem in mei 2011 in België vervoegden. Uit een synthesesnota van 8 oktober 2014, die zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat de gemachtigde de aangevoerde elementen heeft onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarbij de gemachtigde het volgende noteerde:

“1) Hoger belang van het kind: kinderen moeten papa vergezellen + hun moeder bevindt zich nog in Ghana

2) Gezins- en familieleven: geen familie meer in België – behalve dan een nicht (cf. schijnhuwelijk)

3) Gezondheidstoestand: nvt.”

Hieruit blijkt op eerste zicht genoegzaam dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker en zijn kinderen alsook met het hogere belang van zijn kinderen.

3.3.2.7. Verzoeker benadrukt dat zijn twee minderjarige kinderen reeds anderhalve maand schoollopen in een school die *“voorziet in buitengewoon beroepsonderwijs”*, dat deze school als doelgroep kinderen heeft met leerproblemen en/of mentale beperkingen, dat ook zijn kinderen problemen kennen en dat in zijn land van herkomst elke vorm van buitengewoon onderwijs, zoals het in België is gekend, ontbreekt.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker deze laatste bewering op geen enkele wijze staft. Hoewel op het eerste zicht niet nodig, zoals reeds gesteld in punt 3.3.2.5., brengt verzoeker met dit betoog dan ook geen elementen aan die, mocht hij zijn gehoord, mogelijk had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan.

Immers, uit de beslissing vermeld in punt 1.7. blijkt dat ook de gemachtigde reeds opmerkte dat het schoollopen van de kinderen niet als buitengewone omstandigheid kon worden aanzien aangezien verzoeker niet aantoonde dat de scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen. De gemachtigde voegde daaraan toe dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst terug te vinden is. Met zijn loutere bewering dat een schooltraject op maat van de beide kinderen dat rekening houdt met hun

beperkingen en moeilijkheden niet voorhanden is in Ghana, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde bij het nemen van het bestreden bevel op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze rekening heeft gehouden met het hoger belang van de betrokken kinderen.

3.3.2.8. Voorts betoogt verzoeker dat een gedwongen verwijdering een schending uitmaakt van zijn gezins- en privéleven, daar sinds 2011 de belangen van de kinderen in België zijn gevestigd. Bij terugkeer naar het land van herkomst kan hij zijn gezinsleven met zijn kinderen zoals dat hij heeft opgebouwd in België, inclusief een financiële zekerheid voor zijn kinderen middels werk en een schoolproject op maat voor zijn beide kinderen, onmogelijk in zijn land van herkomst uitoefenen.

De Raad merkt op dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging indiende grond van humanitaire redenen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggen individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89). Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De loutere omstandigheid dat verzoeker en zijn kinderen in België een gezins- en privéleven hebben opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijven, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé- en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten.

Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er verder concrete en precieze onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezins- en privéleven elders.

Verzoeker betoogt louter dat hij een financiële zekerheid en een schooltraject op maat voor zijn kinderen, onmogelijk in het land van herkomst kan verkrijgen en dat ze zullen worden geconfronteerd met enorme armoede. Hij staft deze bewering echter op geen enkele wijze en maakt geen economische onoverkomelijke hinderpalen aannemelijk die een voorzetting van zijn gezins- en privéleven in Ghana verhinderen. De bewering dat hij in een gearrangeerd huwelijk werd geduwd om zijn familie in Ghana te onderhouden, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Verzoeker stelt dat hij in een conflicterend sociaal rollenmodel terecht zal komen omdat hij als gezinshoofd zijn familie in ruimere zin moet onderhouden, maar daarmee toont hij niet aan dat het rollenmodel in Ghana een culturele of sociale onoverkomelijke hinderpaal uitmaakt die het gezinsleven tussen hem en zijn kinderen op onherstelbare wijze zal verbreken. Met de bewering dat aan het vaderschap een andere invulling wordt gegeven in zijn land van herkomst dan in België, toont hij niet aan dat hij de nauwe gezinsbanden met zijn kinderen niet verder kan onderhouden en voorzetten.

Tenslotte geeft verzoeker aan dat het proces van zelfontplooiing, emotioneel en intellectueel, van zijn kinderen abrupt wordt afgebroken voor een bestaan dat in het licht van hun ervaring in België niet langer als menswaardig kan worden bestempeld. De Raad stelt vast verzoeker andermaal zijn beweringen niet staft en niet verduidelijkt op welke wijze het bestaan van zijn kinderen in Ghana niet als 'menswaardig' kan worden beschouwd. De kinderen, die respectievelijk 17 en 16 jaar oud zijn, vervoegden verzoeker pas in mei 2011. Zij hebben dus de meerderheid van hun levensjaren doorgebracht in Ghana en beschikken gezien hun relatief jonge leeftijd nog over voldoende vermogen om zich bij terugkeer naar Ghana wederom aan nieuwe omstandigheden aan te passen. Verzoeker geeft geen concrete sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen aan die verhinderen dat zijn kinderen zich in Ghana verder kunnen ontplooiën. De kinderen van verzoeker dienen samen met hun vader het Belgische grondgebied te verlaten en worden niet van elkaar gescheiden. In de nota met opmerkingen wijst de gemachtigde er overigens nog op dat de moeder van de kinderen zich in Ghana bevindt.

Er worden in deze stand van het geding op eerste zicht geen onoverkomelijke hinderpalen aangetoond voor het verderzetten van het gezins- en privéleven in Ghana.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat verzoeker een visum aanvraagt met het oog op tewerkstellingsdoeleinden of andere doeleinden in België. In die zin oordeelde de gemachtigde dan ook dat: *"De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer en zijn kinderen - nl. dat hij alhier duurzaam verankerd zou zijn, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij aldus een arbeidsovereenkomst kan voorleggen, dat hij alhier vrienden en collega's zou hebben en dat hij en zijn kinderen inmiddels goed geïntegreerd zouden zijn- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Tot slot; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen."* Een tijdelijke verwijdering met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Verzoeker toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen zijn belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele of onzorgvuldige belangenafweging wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve op eerste zicht niet aannemelijk gemaakt noch blijkt op eerste zicht dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd miskend. Een schending van artikel 41, lid tweede lid van het Handvest, wordt prima facie evenmin aangetoond.

Het eerste middel is prima facie niet gegrond.

3.3.2.9. Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM in het tweede middel kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. In casu, duidt verzoeker geen bepaling aan van het EVRM waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Het middel is prima facie dan ook niet ernstig.

3.3.2.10. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Ook machts-overschrijding en -afwending wordt aangevoerd.

Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt vast dat verzoeker onder het derde middel hetzelfde betoog herhaalt als aangevoerd onder het eerste middel. Uit wat uitgebreid wordt besproken onder punten 3.3.2.6 tot en met 3.3.2.8. blijkt evenwel dat verzoeker niet aantoonde dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid of zich zou hebben gebaseerd op incorrecte feiten. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing onredelijk heeft gehandeld nu een disproportionele belangenafweging niet wordt aangetoond. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel kan op eerste zicht dan ook niet worden weerhouden.

Van machtsafwending kan slechts sprake zijn indien een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar bij wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt tot het nastreven van een ander doel, en dit ongeoorloofde oogmerk het enig doel van de betrokken handeling is. Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat het bestuur andere dan rechtmatige doeleinden heeft nagestreefd. In casu zet verzoeker niet met concrete gegevens uiteen waaruit de machts-afwending zou bestaan.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoeker naar voor brengen, tonen op eerste zicht niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding.

Het derde middel is op eerste zicht ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er prima facie geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES